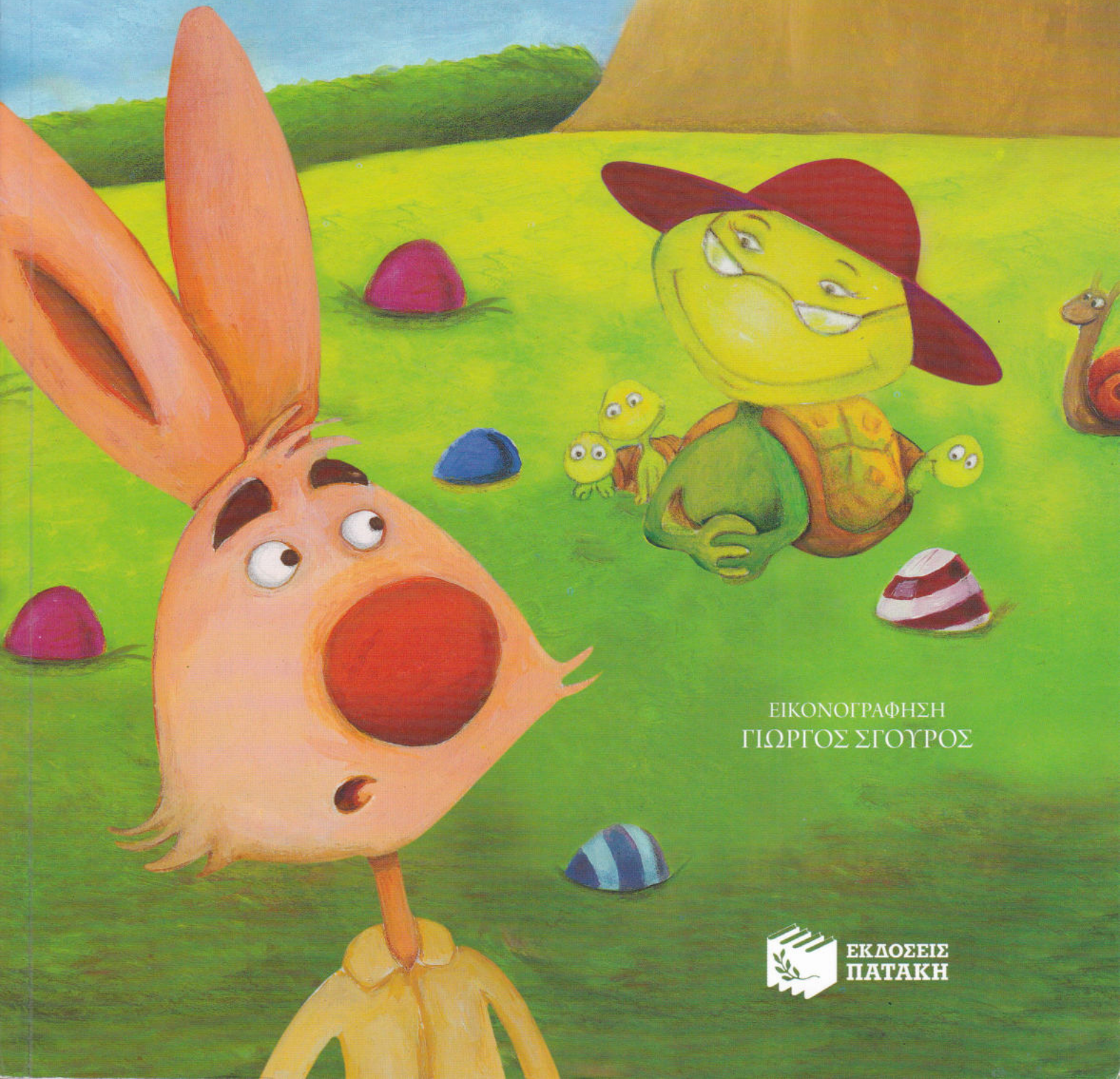

ΛΟΤΗ ΠΕΤΡΟΒΙΤΣ-ΑΝΔΡΟΥΤΣΟΠΟΥΛΟΥ

Το Πάσχα της νόννας Χελώνας

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ
ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΓΟΥΡΟΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

πό τη μέρα που μπήκε η άνοιξη ο κυρ Λαγός καμάρωνε και περηφανεύοταν:

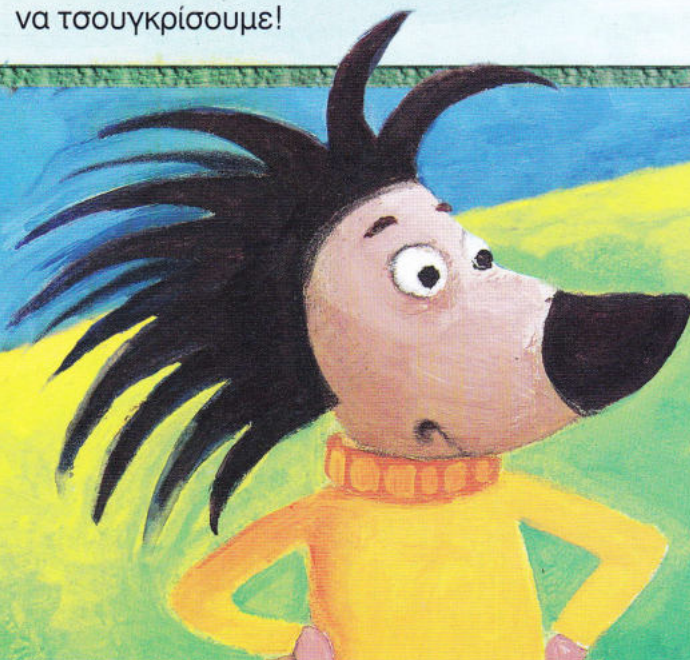
— Εγώ φέτος το Πάσχα θα έχω τα καλύτερα πασχαλινά αυγά! έλεγε κάθε τόσο στα πουλιά, στα έντομα και στα ζωάκια που έβρισκε στο δάσος. Με όποιον και να τσουγκρίσω, θα νικήσω! Όλα τ' αυγά των άλλων θα τα σπάσω και κανένας δε θα σπάσει τα δικά μου!

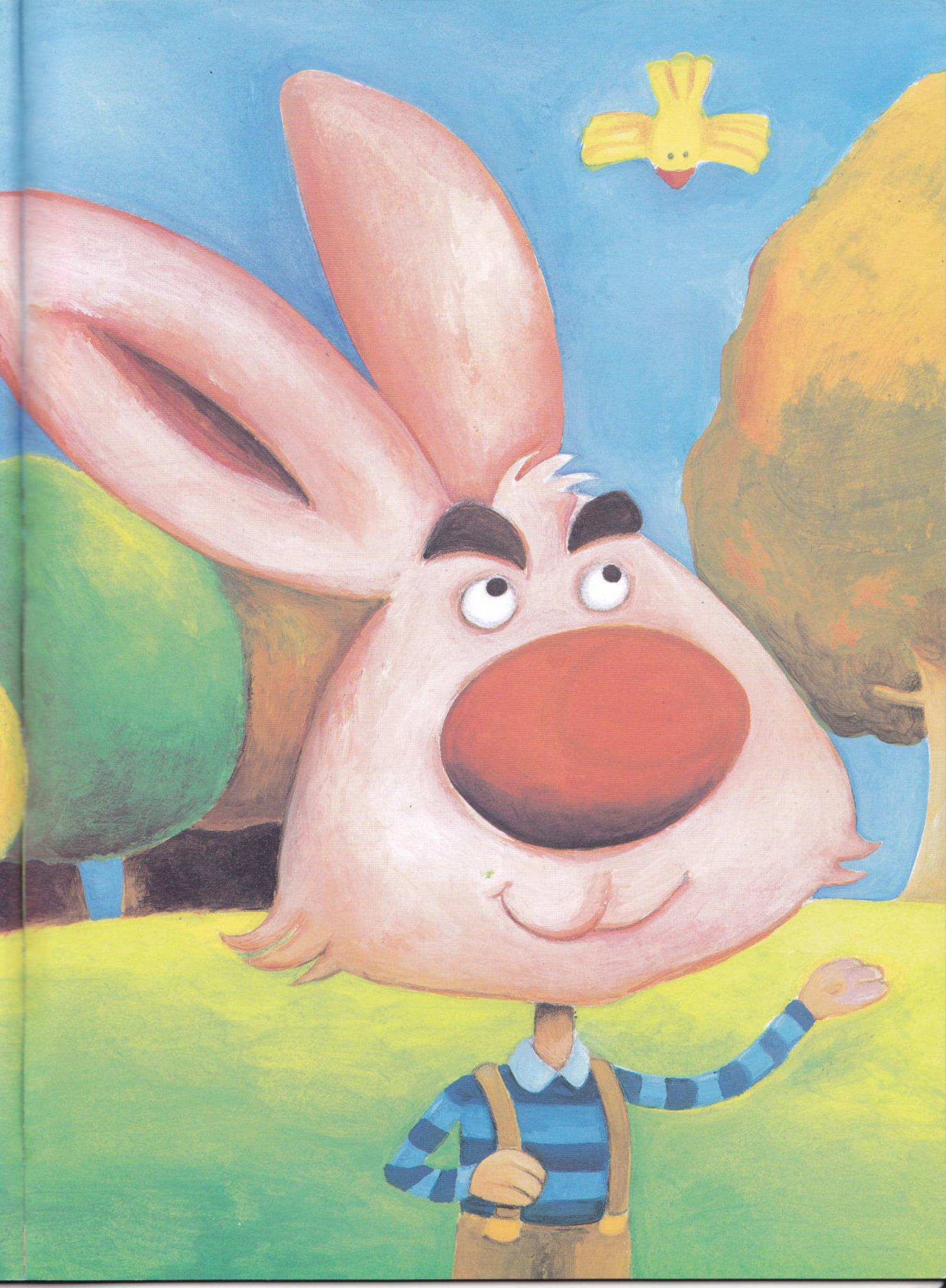
— Πώς είσαι τόσο βέβαιος γι' αυτό; ρώτησε απορημένος ο σκαντζόχοιρος μια Κυριακή που δεν είχε δουλειά και του περίσσευε ώρα για κουβέντα. Με το τσουγκρισμα, ποτέ κανείς δεν ξέρει τι θα γίνει, ποιο πασχαλινό αυγό θα σπάσει και ποιο όχι.

— Εγώ το ξέρω! κορδώθηκε ο κυρ Λαγός.

— Κι από πού το ξέρεις; βγήκε από την τρύπα του αγουροξυπνημένος ο ασβός.

— Θα σου πω αμέσως! πήρε ύφος σοβαρό εκείνος. Λίγες μέρες πριν από το Πάσχα κάτι φραγκόκοτες, καλές μου φίλες, θα δώσουν τα πιο φρέσκα τους αυγά μόνο σε μένα, μου το υποσχεθήκανε προχτές. Θα τα βάλω στο σακούλι μου λοιπόν με προσοχή και θα πάω να τ' απλώσω σ' ένα ξέφωτο για να τα ψήσει με τις ηλιαχτίδες του ο ήλιος. Ψητά θα γίνουν πιο σκληρά από τα βραστά – έτσι διάβασα σε μια καινούρια συνταγή. Και στο τέλος θα τα πάω στο λιβάδι στις φίλες μου τις παπαρούνες, να μου τα βάψουν ίδιο χρώμα με τα πέταλά τους. Μου τ' ορκίστηκαν ότι θα γίνουν όλα κατακόκκινα! Ανήμερα λοιπόν το Πάσχα όποιος νομίζει πως μπορεί να μου τα σπάσει ας έρθει να τσουγκρίσουμε!

— Πολύ καυχιέσαι, κυρ Λαγέ, και πρόσεχε μήπως την πάθεις σαν τον πρόγονό σου! μίλησε τότε η κουκουβάγια, που καθόταν σε ψηλό κλαρί κι όλοι στο δάσος την έλεγαν σοφή.

Μα ο κυρ Λαγός δεν ήξερε τι είχε πάθει ο πρόγονός του, γιατί ποτέ δε νοιάστηκε να μάθει τι είχε γίνει τα χρόνια τα παλιά. Ούτε ποτέ του έμαθε την ιστορία των λαγών, αφού δεν ήθελε ποτέ να πάει στο λαγοσχολείο. Έτσι, μόνο τη νέα συνταγή για τα πασχαλινά αυγά είχε στο νου του τώρα. Έφυγε βιαστικός λοιπόν να πάει να περηφανευτεί και πάρα κάτω, χωρίς να δώσει προσοχή στη συμβουλή της κουκουβάγιας.

— Τι έπαθε, αλήθεια, ο πρόγονός του; ρώτησε την κουκουβάγια ο σκαντζόχοιρος, που κάτι είχε ακούσει από το δικό του τον παππού για ένα πάθημα του προ-προ-προπαππού του κυρ Λαγού, μα δε θυμόταν και καλά.

— Πήγαινε στη νόνα τη Χελώνα να σου πει, του αποκρίθηκε η κουκουβάγια. Εκείνη ξέρει πιο καλά την ιστορία αυτή, την έχει μάθει από την προ-προ-προγιαγιά της. Είναι άλλωστε η μεγαλύτερη στα χρόνια απ' όλους μας εδώ στο δάσος και στη ζωή της έμαθε πολλά.

Ο σκαντζόχοιρος δεν έχασε καιρό. Πήγε αμέσως να ρωτήσει τη χελώνα.

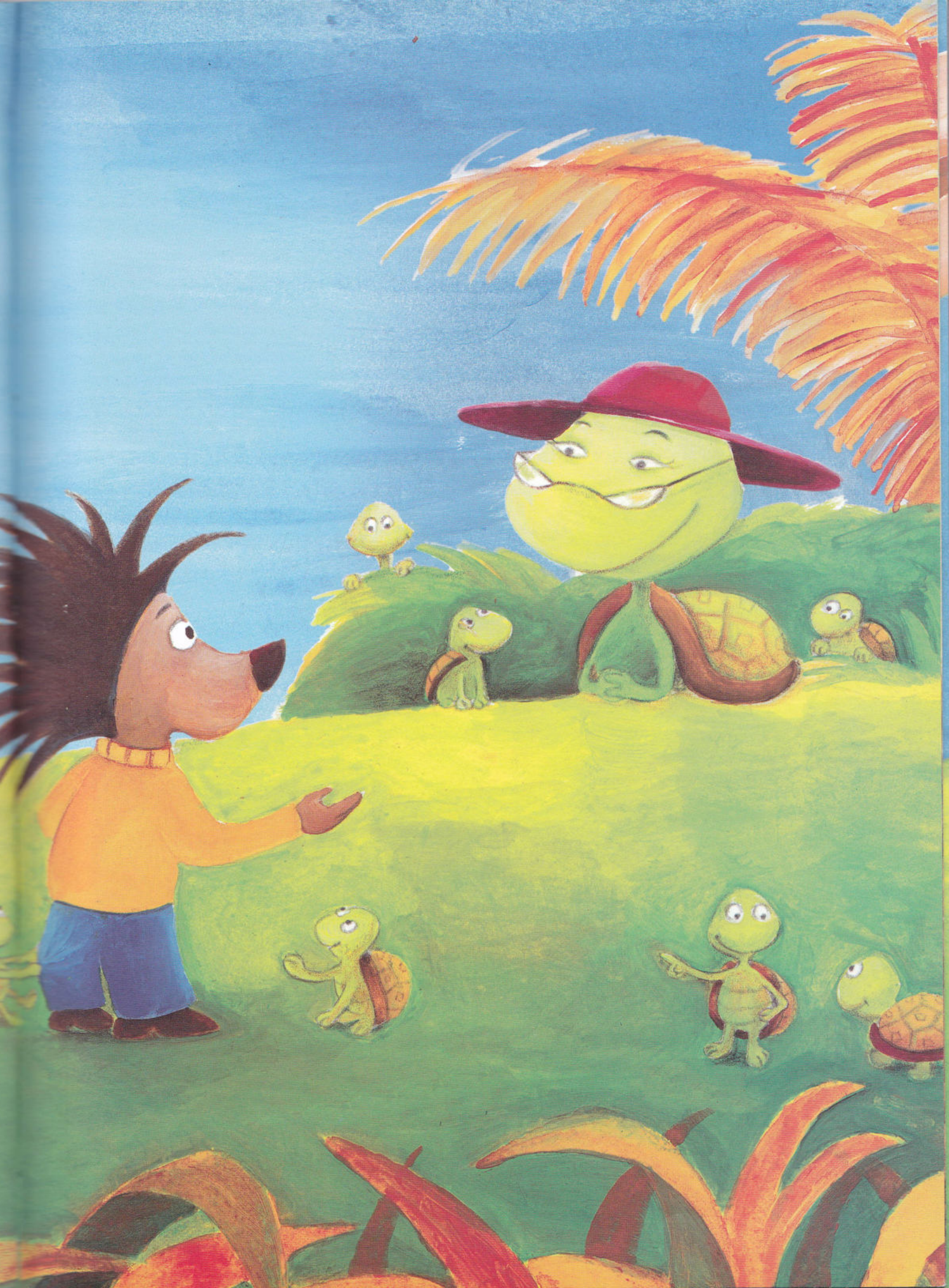
Τη βρήκε δίπλα σε μια φτέρη, να παίζει με τα δέκα της εγγόνια και να χαίρεται την κυριακάτικη λιακάδα.

— Το και το, νόνα Χελώνα μου, της λέει. Ο λαγός μάς κοκορεύεται πως θα τα σπάσει φέτος όλα τα πασχαλινά αυγά με τα δικά του, γιατί θα είναι, λέει, τα καλύτερα. Μα η κουκουβάγια η σοφή του θύμισε ότι μπορεί και να την πάθει σαν τον πρόγονό του. Ξέρεις εσύ τι είχε γίνει με τον προ-προ-προπαπού του κυρ Λαγού;

— Ξέρουμε εμείς, ξέρουμε εμείς! πετάχτηκαν τα χελωνάκια, που ήξεραν πολλές απ' τις παλιές τις ιστορίες κι ήταν ξεφτέρια και στην ιστορία όλης της φύσης. Η νόνα μας ένα σωρό φορές μας έχει πει τι έγινε με το λαγό τ' αρχαία χρόνια. Το έχουμε ακούσει κι από τη δασκάλα μας στο χελωνοσχολείο.

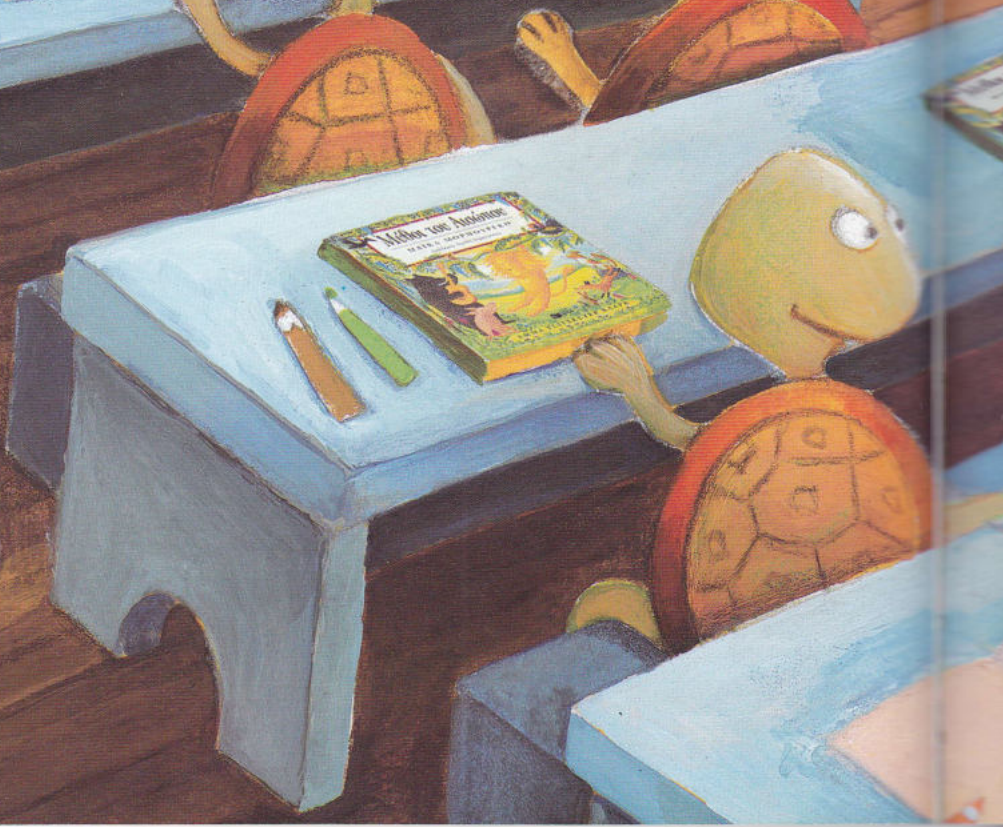
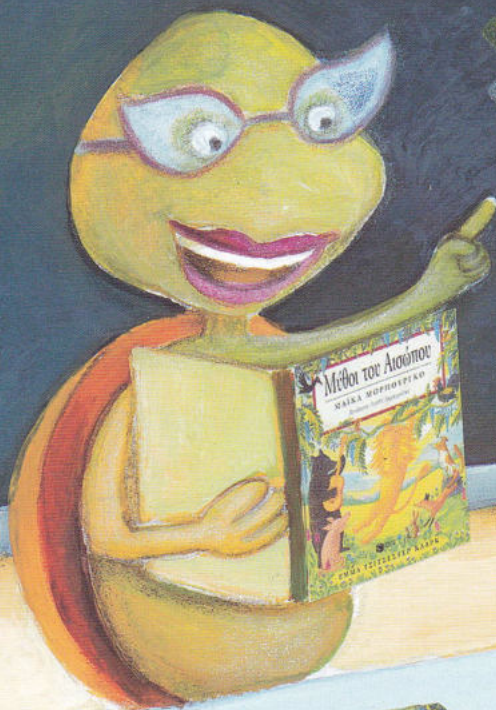
— Αφού το ξέρετε, πείτε το και σε μένα τότε, γιατί δεν καλοθυμάμαι, παρακάλεσε ο σκαντζόχοιρος.

Θέμα: Μύθοι
Του
Αισώπου

z z z
z z z

Έτσι τα χελωνάκια του διηγήθηκαν την ιστορία την παλιά, που την είχε πει ένας σοφός παραμυθάς – «Αίσωπος» τ' όνομά του. Η ιστορία εκείνη έλεγε για τον περήφανο λαγό, που ξεκαρδίστηκε στα γέλια όταν του πρότεινε η χελώνα έναν αγώνα δρόμου. «Μα πώς σου πέρασε από το νου, καλή μου, ότι γίνεται να με νικήσει στην τρεχάλα ένα ζώακι που περπατάει τόσο αργά όπως εσύ!» της είπε ειρωνικά. Δέχτηκε ωστόσο να της κάνει το χατίρι, απλά για να διασκεδάσει. Δόθηκε το σύνθημα λοιπόν, ξεκίνησαν να τρέχουνε κι οι δυο, μα τόσο βαρετός του φάνηκε ο αγώνας του λαγού και τόσο βέβαιος ήταν για τη νίκη του, που σκέφτηκε να πάρει έναν υπνάκο στα μισά του δρόμου, να περάσει λίγο η ώρα. Όμως κοιμήθηκε τόσο βαθιά, ήσυχος πως η χελώνα είναι ακόμα πολύ πίσω, που τελικά εκείνη τον προσπέρασε. Έφτασε στο τέρμα πρώτη κι έγινε ρεζίλι ο λαγός με τη μεγάλη περηφάνια!

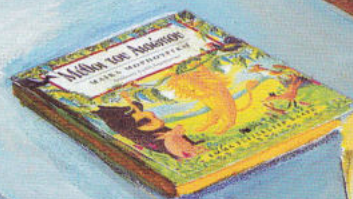
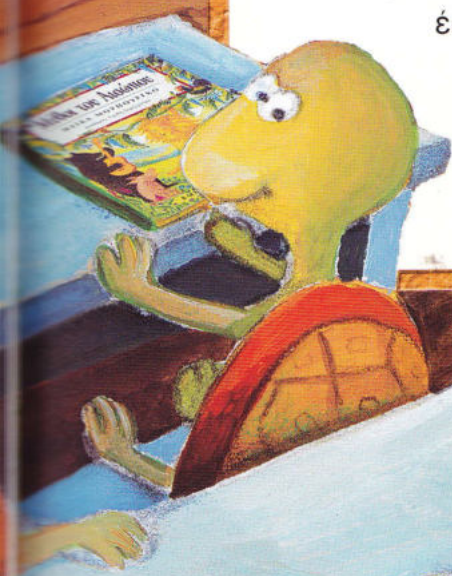
— Ναι, τη θυμήθηκα την ιστορία την παλιά, τώρα που την ξανάκουσα, κούνησε το κεφάλι του ο σκαντζόχοιρος. Του άξιζε το πάθημα του προ-προ-προπαπού του κυρ Λαγού στ' αρχαία χρόνια. Μα –στάθηκε ανήσυχος μετά– φέτος τι θα γίνει με τ' αυγά του Πάσχα;

— Μη νοιάζεσαι και κάτι θα σκεφτούμε, του αποκρίθηκε η νόνα η Χελώνα.

— Τι θα σκεφτούμε, νόνα, τι; ρώτησαν ανυπόμονα τα χελωνάκια όταν έφυγε ο σκαντζόχοιρος. Τι θα σκαρώσουμε του κυρ Λαγού με τη μεγάλη περηφάνια; Πες μας! Πες μας!

— Υπομονή! τους αποκρίθηκε η νόνα η Χελώνα.

Δεν πρέπει να βιαζόμαστε! Με βιάση τίποτα καλό δεν καταφέρνουν οι χελώνες. Σε λίγες μέρες θα σας πω.

Πέρασαν στ' αλήθεια λίγες μέρες και η νόνα η Χελώνα, αφού σκέφτηκε πολύ, βρήκε τι έπρεπε να γίνει για να την πάθει ο κυρ Λαγός κι άλλη φορά να μην περηφανεύεται. Μα το είπε μοναχά στα εγγονάκια της. Γιατί όλα, και τα δέκα, έπρεπε να στρωθούν να τη βοηθήσουν τα Σαββατοκύριακα, που δε θα είχανε σχολείο.

Πρώτα πρώτα έπρεπε να πάνε και να πάρουν χρώματα πολλά απ' τα φυτά, απ' τους καρπούς και τα λουλούδια που θα συναντούσαν: Κόκκινο από τα γεράνια, τα κοράλια και τα τριαντάφυλλα. Πορτοκαλί από τους κρόκους και απ' όσες φρέζιες είχαν τέτοιο χρώμα. Κίτρινο από τους ήλιους και τις κίτρινες τις μαργαρίτες. Πράσινο απ' το γρασίδι και τα φύλλα. Μπλε από τα κρινάκια τα γαλάζια. Βιολετί από τους μενεξέδες, τις πασχαλιές και τις βιολέτες. Και στο τέλος λίγο καφετί απ' τον κορμό της καστανιάς.

Έπειτα, μια μέρα πριν από το Πάσχα, έπρεπε να δώσουν ένα χέρι στο μαγείρεμα. Τη μέρα της Ανάστασης και της Αγάπης όλοι στο δάσος θα ήταν καλεσμένοι τους. Όλοι έπρεπε να φάνε να ευχαριστηθούν και να χορτάσουν, με την τροφή που αγαπούσε ο καθένας, και να πιουν πασχαλινό ποτό από δροσοσταλίδες.

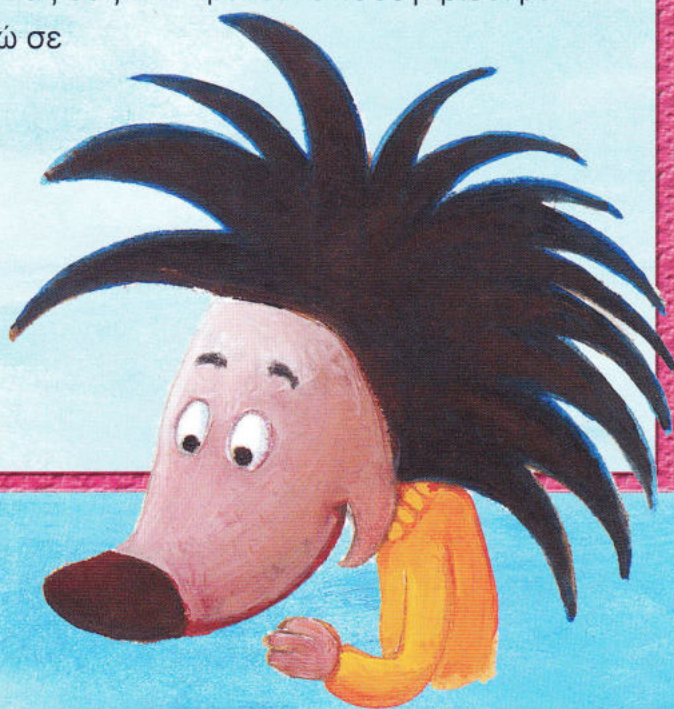

Έφτασε λοιπόν το Πάσχα και όλα ήταν πανέτοιμα. Νωρίς νωρίς η νόνα η Χελώνα φώναξε το σκαντζόχοιρο, του είπε μυστικά στ' αὐτί τι θα γινόταν και τον έστειλε να ειδοποιήσει όλους τους καλούς τους φίλους μες στο δάσος. Ν' αρχίσει από τα πουλιά, παράγγειλε: τον κούκο, το δρυοκολάπτη και τον τσαλαπετεινό, το σπουργίτι, τον κοκκινολαίμη και την κίσσα, το κοτσύφι, την πέρδικα και τον κορυδαλλό, τη δεκοχτούρα, το τρυγόνι και τ' αηδόνι, το αγριοπερίστερο και το νεοφερμένο χελιδόνι κι όποιο άλλο πουλί συναντήσει.

Να μην ξεχάσει έπειτα, του είπε, να ειδοποιήσει και το σαλιγκάρι, το σκαθάρι, την κάμπια και τη μέλισσα, την πεταλούδα και την πασχαλίτσα. Και ύστερα το σκίουρο, τη σαύρα, τον ασβό κι όλα τ' άλλα ζωντανά του δάσους.

— Πρόσεξε! του λέει. Κανένας σας δεν πρέπει να τσουγκρίσει με τον κυρ Λαγό πριν έρθει εδώ σε μένα με τ' αυγά του.

Σε λίγη ώρα, να σου ο κυρ Λαγός καμαρωτός, με το σακούλι του γεμάτο αυγά πασχαλινά. Κι ευθύς, χωρίς να χαιρετήσει πρώτα, ούτε να πει χρόνια πολλά για τη Λαμπρή στα ζωντανά που είχαν μαζευτεί και τον περίμεναν, φώναξε δυνατά με ξιπασία:

— Εμπρός! Όποιος τολμάει ας έρθει να τσουγκρίσουμε. Όλους θα σας νικήσω! Κανένας δε θα σπάσει αυγό δικό μου!

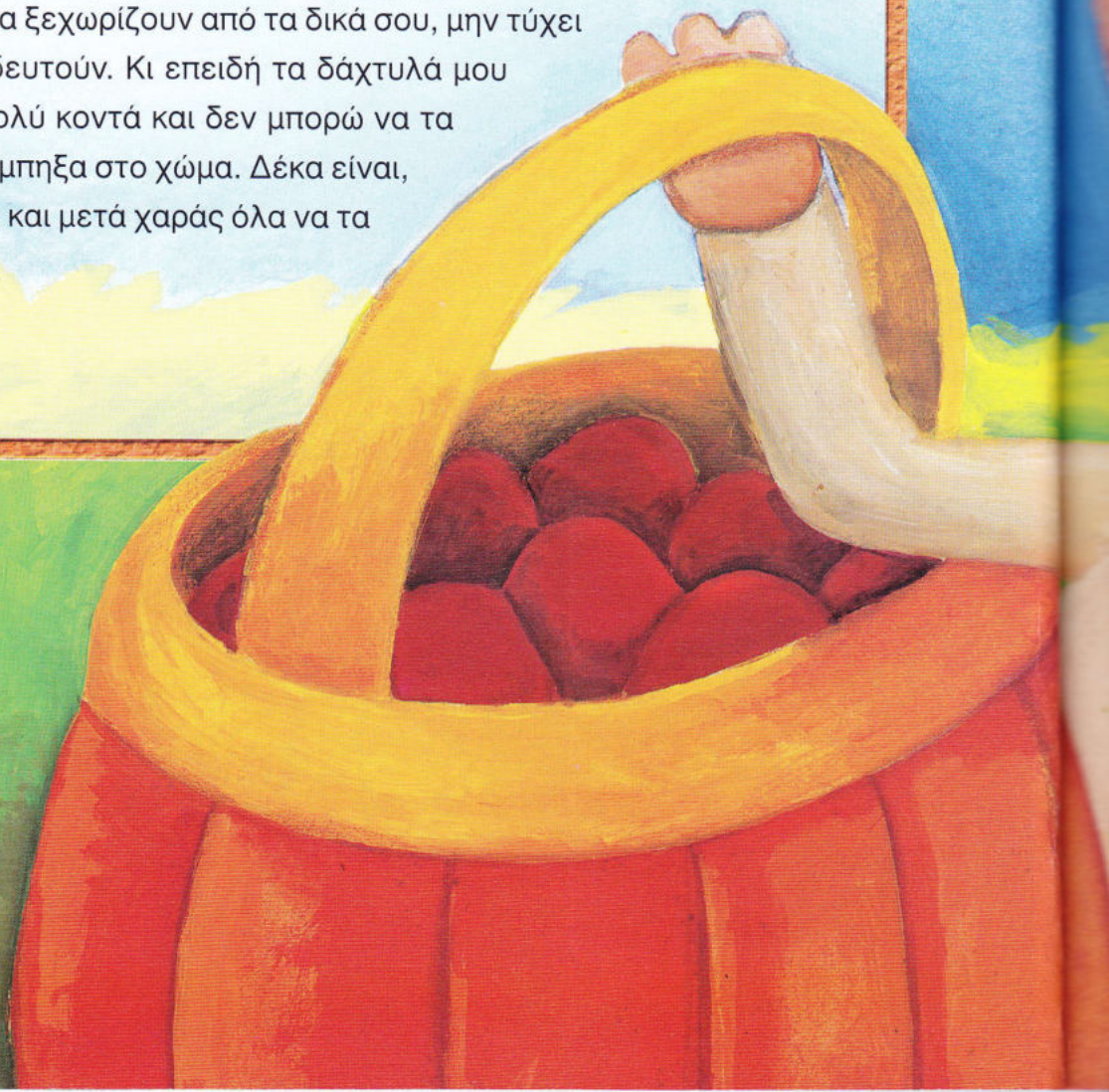
— Πρόσεχε μην την πάθεις σαν τον πρόγονό σου! τον ορμήνεψε για δεύτερη φορά η κουκουβάγια, που καθόταν, όπως πάντα, σε ψηλό κλαρί.

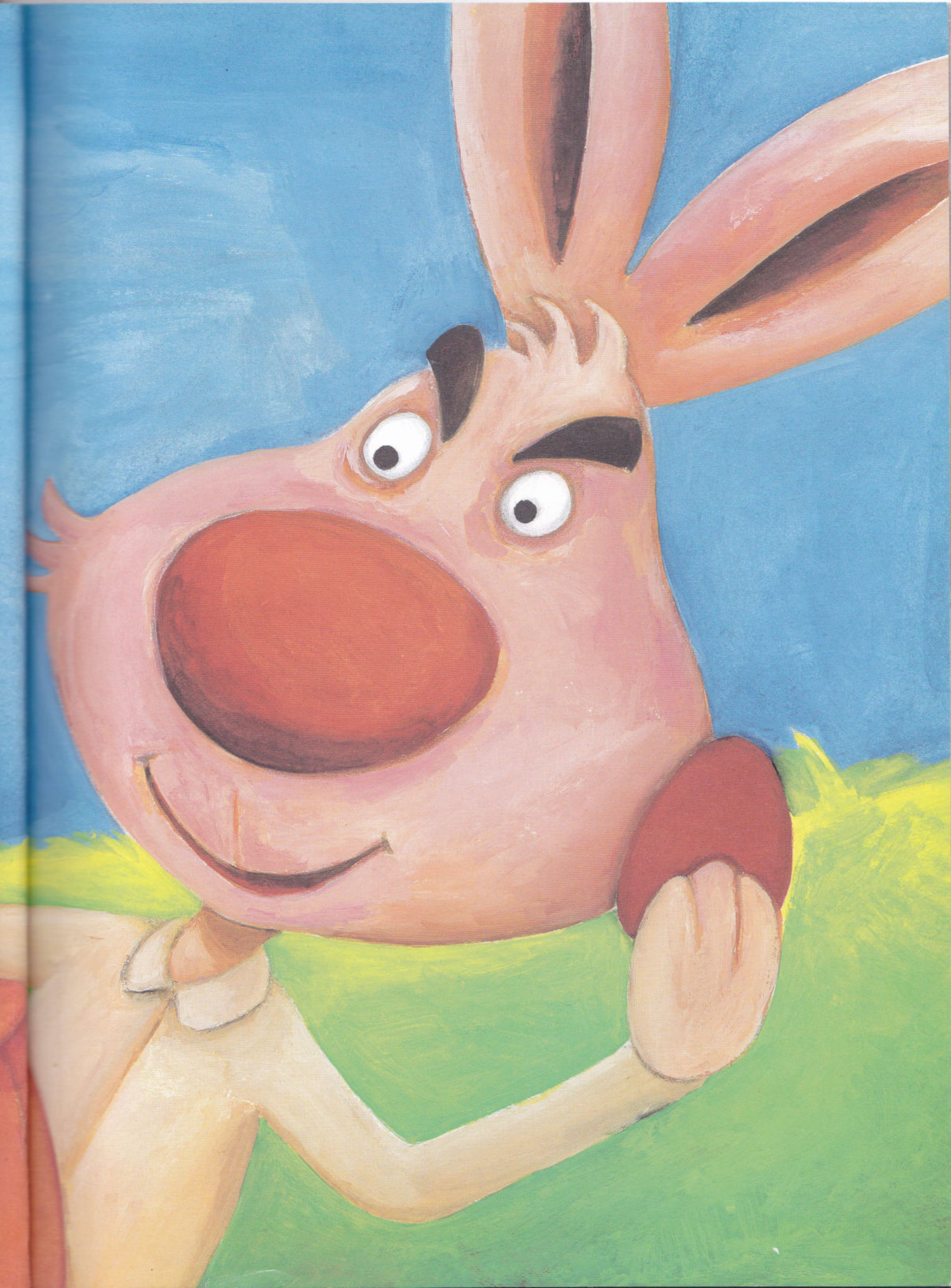
Μα ο κυρ Λαγός ήτανε τόσο σίγουρος πως τα δικά του αυγά ήταν τα πιο γερά, που γέλασε όταν άκουσε τα λόγια της. Και δεν τον έμελε καθόλου τι είχε πάθει ο προ-προ-προπαπούς του.

— Πρώτα με τη νόνα τη Χελώνα, πρώτα με τη νόνα τη Χελώνα πρέπει να τσουγκρίσεις, που είναι η μεγαλύτερη! φώναξαν τότε όλοι.

Έτσι ο κυρ Λαγός πήγε γραμμή στη νόνα τη Χελώνα.

— Καλώς τον κυρ Λαγό! Χρόνια πολλά για τη μεγάλη τούτη μέρα! τον υποδέχτηκε κείνη γελαστά. Όπως βλέπεις, τα δικά μου αυγά τα έβαψα πολύχρωμα, να ξεχωρίζουν από τα δικά σου, μην τύχει και μας μπερδευτούν. Κι επειδή τα δάχτυλά μου εμένα είναι πολύ κοντά και δεν μπορώ να τα κρατήσω, τα έμπηξα στο χώμα. Δέκα είναι, όπως βλέπεις, και μετά χαράς όλα να τα τσουγκρίσεις.

— Θα σου τα σπάσω και τα δέκα! έκανε με σιγουριά ο λαγός.
— Πρόσεχε μην την πάθεις σαν τον πρόγονό σου! τρίτη φορά του φώναξε η κουκουβάγια από το ψηλό της το κλαρί.

Μα τα σοφά της λόγια ούτε τότε τ' άκουσε ο λαγός.

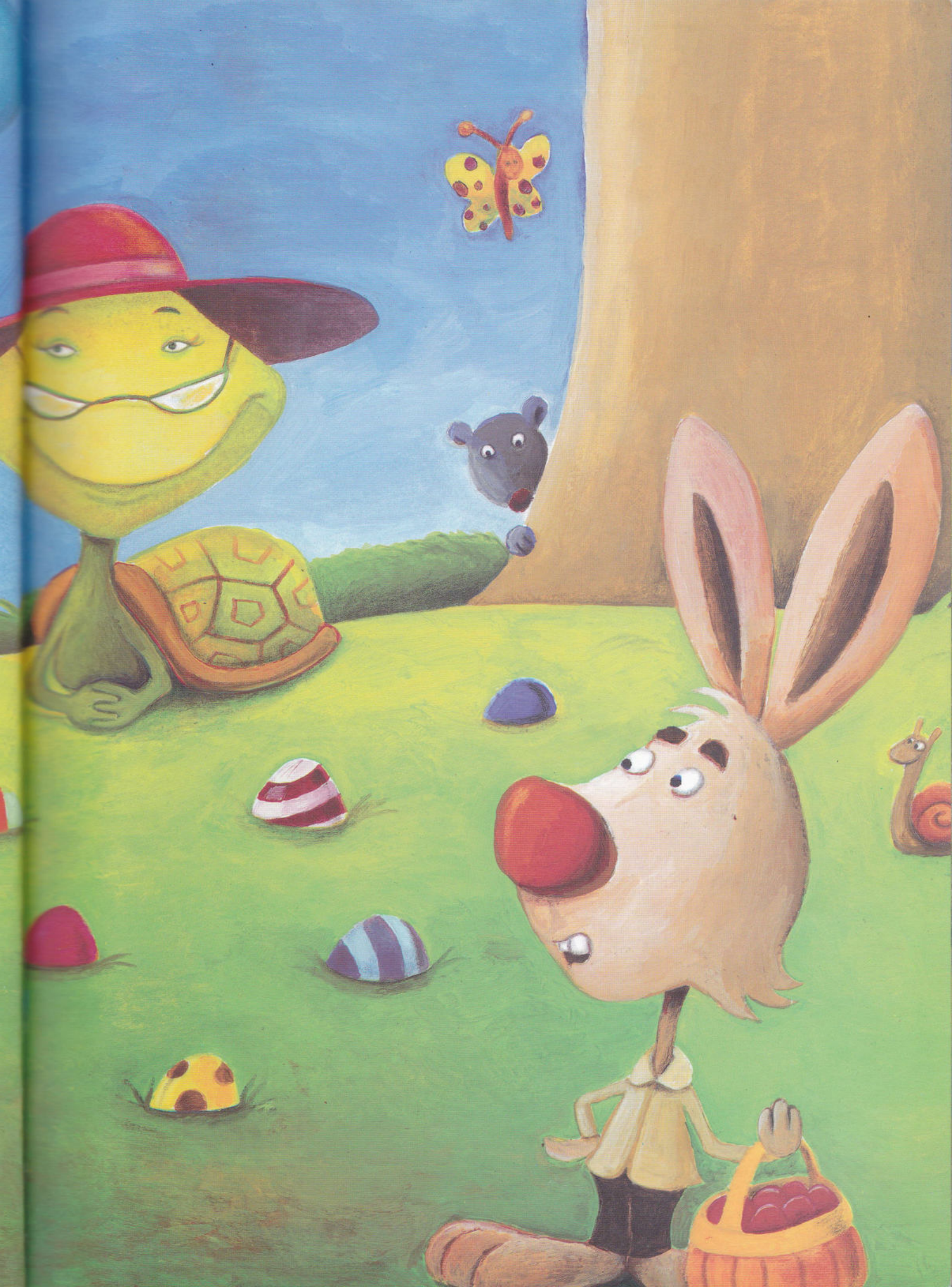
— Μακάρι να τα σπάσεις όλα, αφού επιμένεις ότι τα δικά σου είναι πιο σκληρά, δε με πειράζει διόλου, του αποκρίθηκε η χελώνα. Πάσχα είναι σήμερα, της αγάπης η γιορτή, κι εγώ θα σ' αγαπώ, ό,τι κι αν γίνει.

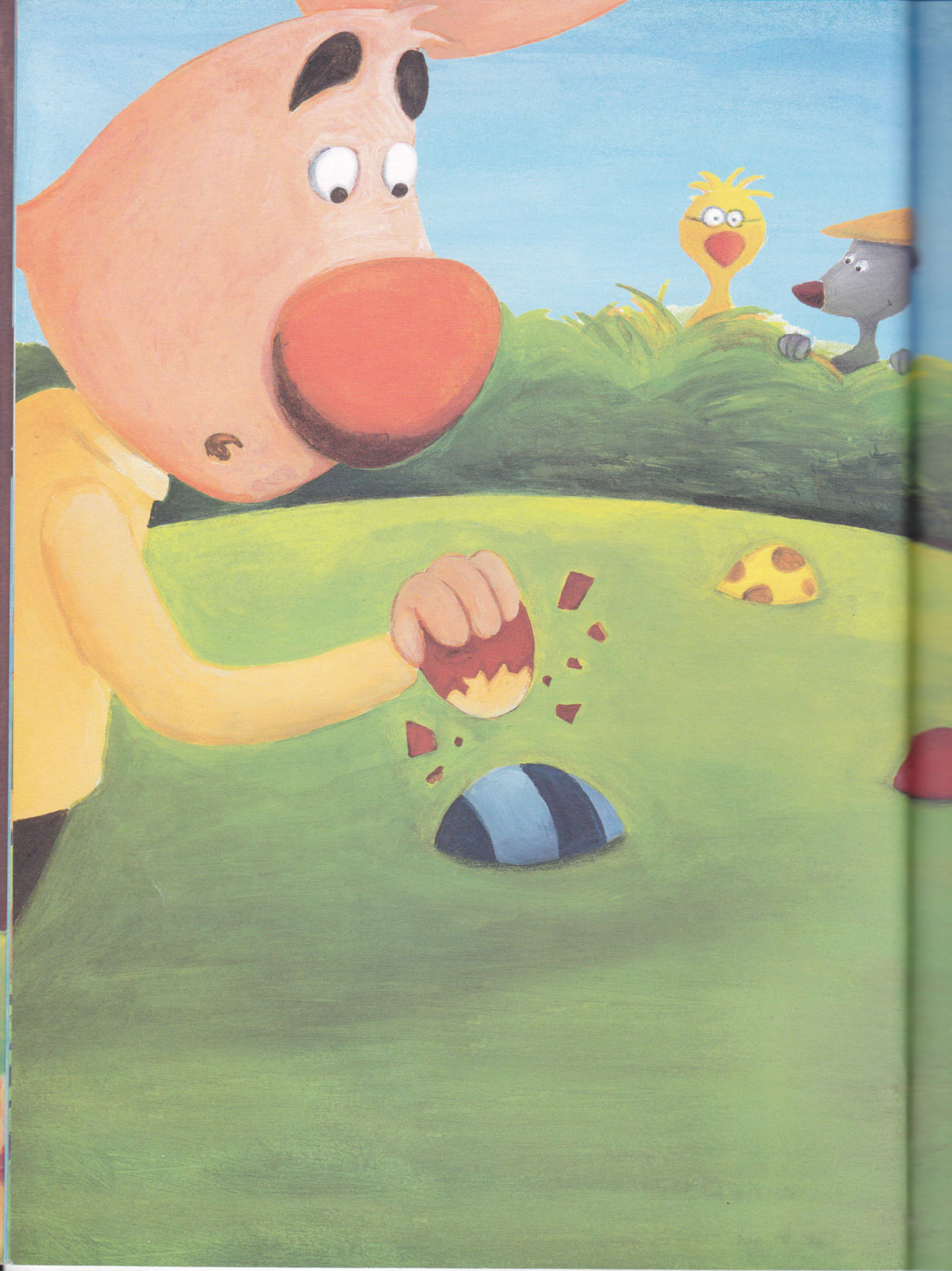
Πλησίασε λοιπόν ο κυρ Λαγός και τι να δει! Στο χώμα ήταν μπηγμένα δέκα αυγά χρωματιστά, που φαίνονταν μονάχα τα μισά.

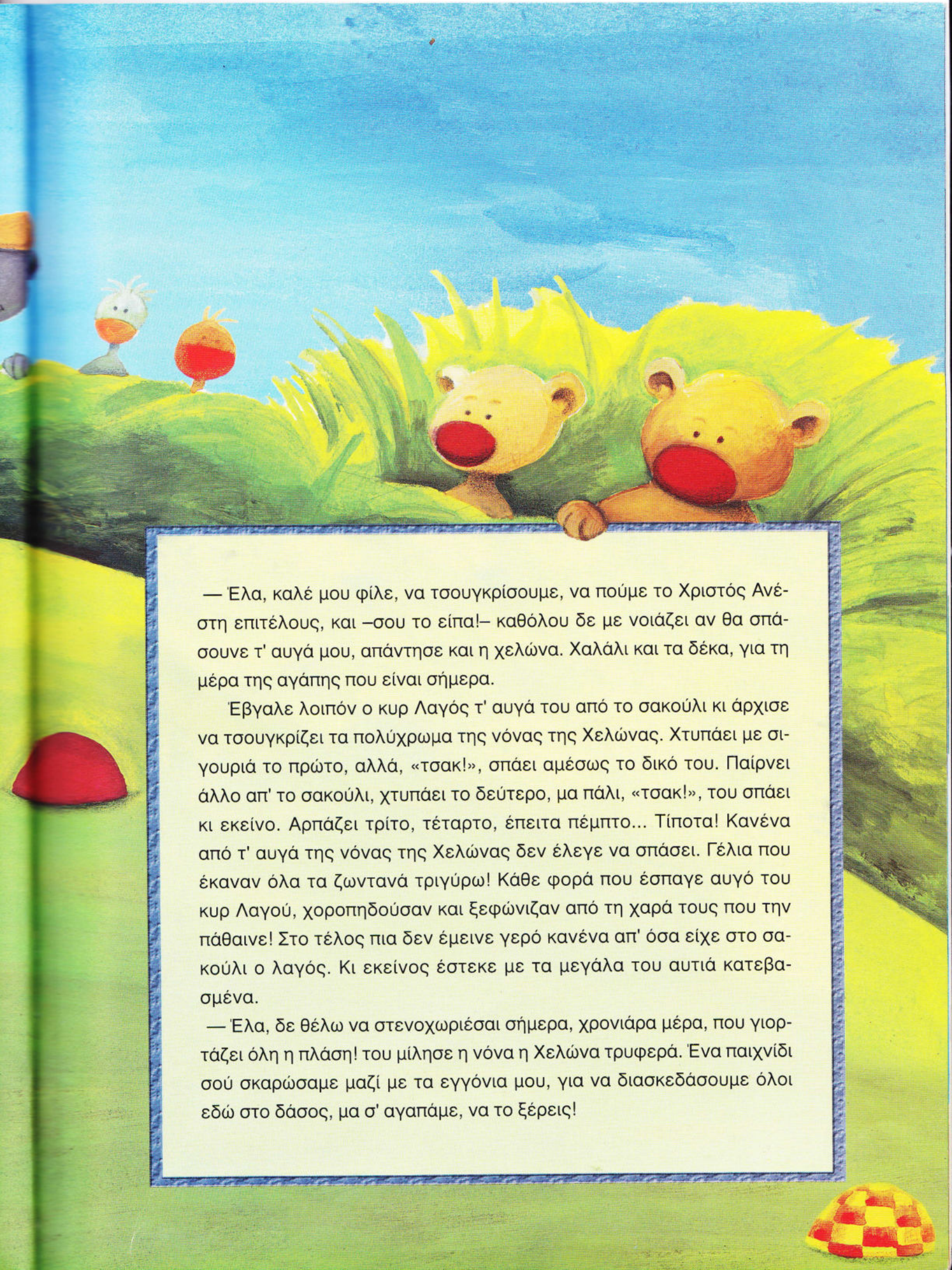
— Μεγαλούτσικα τ' αυγά σου, βλέπω! παρατήρησε. Από μεγάλες κόττες θα τα πήρες, μα δεν έχει σημασία. Τα δικά μου είναι δίχως άλλο πιο καλά. Κρίμα μονάχα που τα έχεις βάψει τόσο ωραία!... Μήπως το μετανιώνεις και δε θέλεις να τσουγκρίσουμε, να μη σου τα χαλάσω;

— Δε μετανιώνει, όχι, όχι, διόλου δε μετανιώνει! φώναξαν για λογαριασμό της τα πουλιά, τα έντομα και τα ζώακια – ο κούκος, ο δρυοκολάπτης και ο τσαλαπετεινός, το σπουργίτι, ο κοκκινολαίμης και η κίσσα, το κοτσύφι, η πέρδικα κι ο κορυδαλλός, η δεκοχτούρα, το τρυγόνι και τ' αηδόνι, το αγριοπερίστερο και το νεοφερμένο χελιδόνι, καθώς και το σκαθάρι, η κάμπια και το σαλιγκάρι, η μέλισσα, η πεταλούδα και η πασχαλίτσα, μα και κι ο σκαντζόχοιρος, ο σκίουρος, η σαύρα, ο ασβός κι όλα τ' άλλα ζωντανά του δάσους.

— Έλα, καλέ μου φίλε, να τσουγκρίσουμε, να πούμε το Χριστός Ανέστη επιτέλους, και –σου το είπα!– καθόλου δε με νοιάζει αν θα σπάσουνε τ' αυγά μου, απάντησε και η χελώνα. Χαλάλι και τα δέκα, για τη μέρα της αγάπης που είναι σήμερα.

Έβγαλε λοιπόν ο κυρ Λαγός τ' αυγά του από το σακούλι κι άρχισε να τσουγκρίζει τα πολύχρωμα της νόνας της Χελώνας. Χτυπάει με σιγουριά το πρώτο, αλλά, «τσακ!», σπάει αμέσως το δικό του. Παίρνει άλλο απ' το σακούλι, χτυπάει το δεύτερο, μα πάλι, «τσακ!», του σπάει κι εκείνο. Αρπάζει τρίτο, τέταρτο, έπειτα πέμπτο... Τίποτα! Κανένα από τ' αυγά της νόνας της Χελώνας δεν έλεγε να σπάσει. Γέλια που έκαναν όλα τα ζωντανά τριγύρω! Κάθε φορά που έσπαγε αυγό του κυρ Λαγού, χοροπηδούσαν και ξεφώνιζαν από τη χαρά τους που την πάθαινε! Στο τέλος πια δεν έμεινε γερό κανένα απ' όσα είχε στο σακούλι ο λαγός. Κι εκείνος έστεκε με τα μεγάλα του αυτιά κατεβασμένα.

— Έλα, δε θέλω να στενοχωριέσαι σήμερα, χρονιάρα μέρα, που γιορτάζει όλη η πλάση! του μίλησε η νόνα η Χελώνα τρυφερά. Ένα παιχνίδι σου σκαρώσαμε μαζί με τα εγγόνια μου, για να διασκεδάσουμε όλοι εδώ στο δάσος, μα σ' αγαπάμε, να το ξέρεις!

— Παιχνίδι; Τι παιχνίδι; απόρησε ο κυρ Λαγός.

— Θα δεις αμέσως, γέλασε η χελώνα.

Κι ύστερα φώναξε:

— Εμπρός, παιδιά, ώρα να χαιρετήσετε τον κυρ Λαγό και να του ευχηθείτε Καλό Πάσχα! Τέλος πια το παιχνίδι, βγείτε από τα καβούκια σας!

Και, τότε, τι να δει ο λαγός! Κείνα που νόμιζε για αυγά πασχαλινά με τα ωραία χρώματα, πετάχτηκαν μεμιάς από το χώμα μοναχά τους! Ήταν τα εγγονάκια της χελώνας, που είχαν χωθεί στη γη και είχαν αφήσει μόνο λίγο απ' το καβούκι τους να φαίνεται. Και τα καβούκια ολονών ήταν βαμμένα κόκκινα και πράσινα, πορτοκαλιά και κίτρινα, καφέ και μπλε και βιολετιά – όλα τα χρώματα του κόσμου ανακατωμένα!

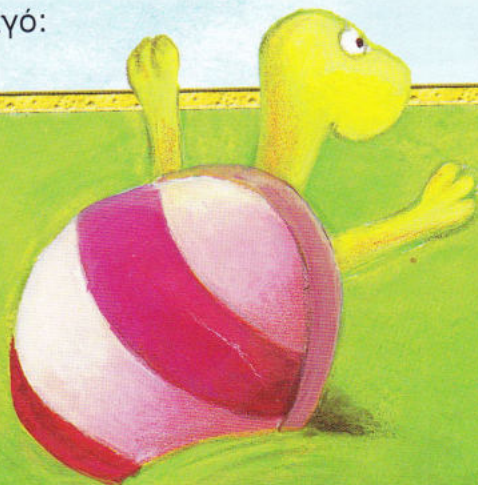
Τώρα όλα του δάσους τα πουλιά, τα έντομα και τα ζωάκια χοροπηδούσαν και γελούσαν και ξεφώνιζαν ακόμα πιο πολύ απ' τη χαρά τους που την έπαθε ο λαγός. Εκείνος πάλι δεν πίστευε στα μάτια του, δεν έλεγε να το χωνέψει τέτοιο ρεζίλικο.

— Αν δεν ήσουν τόσο ξιπασμένος και κοιτούσες πιο προσεκτικά, θα καταλάβαινες τη φάρσα που σου σκάρωσαν, πέταξε δίπλα του και μίλησε σιγά στ' αυτί του η κουκουβάγια.

Και ο λαγός έσκυψε το κεφάλι ντροπιασμένος.

— Μη μου κακοκαρδίζεσαι, Λαγέ μου! του λέει τότε χαμογελαστή η χελώνα. Του χρόνου σου υπόσχομαι πως θα τσουγκρίσουμε μ' αυγά πραγματικά τη μέρα της Λαμπρής. Έλα να φάμε τώρα και να πιούμε στην υγειά σου όλοι μαζί. Έχω για σένα λιχουδιές τις πιο λαχταριστές!

Έπειτα γύρισε στα δέκα της εγγόνια, που χόρευαν χαρούμενα τριγύρω απ' το λαγό:

— Εμπρός, αφήστε τώρα τους χορούς και τα τραγούδια! Γρήγορα να στρώσετε στη χλόη και να φέρετε τα φαγητά που έχουμε ετοιμάσει για καθένα από τους φίλους μας στο δάσος! Και πρώτα πρώτα να φέρετε τις νοστιμιές που μαγειρέψαμε για το Λαγό, να φάει να ευχαριστηθεί μέρα που είναι: καρότα γεμιστά, ψητά, τηγανητά, καρπούς από τα δέντρα και τους θάμνους που αγαπάει και φρέσκα χορταράκια για σαλάτα!

Σαν άκουσε ο λαγός τι είχε μαγειρέψει η χελώνα για την αφεντιά του, παρηγορήθηκε λιγάκι για τ' αυγά του τα σπασμένα. Ξερογλείφτηκε και βιάστηκε να πάρει θέση πρώτος πρώτος στο πασχαλινό τσιμπούσι. Καρότα σπάνια εύρισκε ο καημένος... Όλα τα έτρωγε ο ξάδερφός του το κουνέλι!

Έφαγε λοιπόν όλη μαζί η συντροφιά: η κουκουβάγια, ο κούκος, ο δρυοκολάπτης και ο τσαλαπετεινός, το σπουργίτι, ο κοκκινολαίμης και η κίσσα, το κοτσύφι, η πέρδικα και ο κορυδαλλός, η δεκοχτούρα, το τρυγόνι και τ' αηδόνι, το αγριοπερίστερο και το νεοφερμένο χελιδόνι μαζί με όλα τ' άλλα τα πουλιά. Λίγο πιο πέρα το σκαθάρι και το σαλιγκάρι, η κάμπια και η μέλισσα, η πεταλούδα και η πασχαλίτσα. Και δίπλα ο σκαντζόχοιρος, ο σκίουρος, η σαύρα, ο ασβός κι όλα τ' άλλα τα ζώακια του δάσους.

Όταν απόφαγαν, το ρίξαν στο χορό και στο τραγούδι όλη μέρα. Κι απ' το πολύ το κέφι, ξέχασε ολότελα στο τέλος την ντροπή του ο λαγός, λησμόνησαν την ξιπασιά του και οι άλλοι. Κι όταν κουράστηκαν απ' το πολύ το γλέντι και σουρούπωσε, η νόνα η Χελώνα τους μάζεψε κοντά της και τους είπε παραμύθια κι ιστορίες από τα παλιά. Κι όλοι συμφώνησαν στο δάσος πως εκείνη τη χρονιά είχαν περάσει την καλύτερή τους πασχαλιά.

